

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6261

гр. София, 21.07.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в закрито заседание на 21.07.2023 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Милена Славейкова

като разгледа дело номер **3844** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на М. Б., [дата на раждане], гражданка на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], отдел „ПМЗ кв. В.“ на РПЦ С. при ДАБ, срещу Решение № УП-В4 от 10.04.2023 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателката счита, че не са обсъдени всички факти и обстоятелства относно личната ѝ бежанска история, довело до неизясняване на обективната истина по случая ѝ. Счита, че органът е провел формална процедура, не е изяснил действителните факти и не ѝ е предоставил възможност да изложи причините за напускане на страната на произход. Счита, че по отношение на нея е налице основание за предоставяне на международна закрила по чл.9, ал.8 от ЗУБ. Твърди, че административният орган не е разгледал актуалната ситуация в страната ѝ на произход, която е от значение за спазване на принципа non refoulement (забрана за връщане). Претендира се отмяна на решението и връщане на преписката за ново произнасяне в производство по общия ред.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрк. П., оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба рег. № УП-4782 от 21.03.2023 г. по описа на ДАБ М. Б., [дата на раждане], гражданка на А., придружена от малолетното си дете Еляс М., [дата на раждане], е поискала международна закрила. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП-4782 от 21.03.2023 г., Евродак дактилоскопна карта и е връчена покана за интервю рег. №УП-4782 от 21.03.2023 г.

Установено е, че детето е болно от Детска церебрална парализа (ДЦП) по рождение и с писмо рег. №УП-4782 от 22.03.2023 г. е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“ О. към АСП и Държавна агенция за закрила на детето на основание чл.15, ал.6 от ЗЗДт.

На проведено на 31.03.2023 г. интервю кандидатката заявила, че в страната си на произход А. не е имала проблеми поради етническа принадлежност или религия. Не членува в политическа партия или въоръжена групировка. Няма взаимоотношения с официалните власти или полицията в страната на произход. Не са отправяни заплахи срещу нея, не е упражнявано насилие, не е задържана или арестувана. Има роднини в А. (живи родители, двама братя и четири сестри), но със съпруга ѝ Б. А. продали всичко, за да лекуват детето. Напуснала А. на 02.02.2023 г., легално за Турция, където останала 28 дни и ѝ направили фалшива виза. Искала за дойде в България, за да лекува детето си. Като причина за напускане на А. сочи, че там няма лечение за детето ѝ. В А. детето не получавало лечение, а ако не се лекувало – ставало по-зле и по-сложно. Конкретното ѝ искане към България е да помогне за лечението на сина ѝ, който към момента не приемал никакви медикаменти.

Постановено е оспореното Решение № УП-В4 от 10.04.2023 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата ЗА международна закрила като явно неоснователна. Органът е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като общата обстановка в А. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., а посочената от молителя причина имала личен и социален характер и не била свързана с предметния обхват на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Излага мотиви, че молбата за предоставяне на международна закрила е свързана с икономически причини и молителката не твърди спрямо нея да са предприети някакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства, а напротив - М. Б. разказва, че е напуснала държавата си, защото там не са успели да излекуват детето ѝ. От бежанската история не се установявало кандидатката лично да е преследвана поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, също не били установени. Органът е достигнал до заключение, че действителният мотив за напускането на страната на произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а от лечение за детето.

Органът не е намерил основания по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като не е била принудена да напусне държавата си по произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Кандидатката не е била обект на никакви посегателства и не е претърпяла никакво насилие.

Обсъдил е разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/07 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС, във връзка с

приложението на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, но е приел, че ситуацията в А. не позволява да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие спрямо цивилни лица, за което се е позовал на справка рег. № ЦУ-48 от 24.02.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Органът е приел, че не се установява спрямо заявителката да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, тя би била изправена пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Изрично е посочено в решението, че спрямо кандидатката не са налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като не се позовавала на причини от хуманитарен характер.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на жалбоподателката на 12.04.2023 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 18.04.2023 г. /вх. № УП 4782/, т.е. в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

В срока за произнасяне съдът констатира, че е налице основание по чл.229, ал.1, т.4 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, за спиране на настоящето производство.

С определение № 4504 от 29.05.2023 г. по адм.д.№ 9280/2022 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, е отправено ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ДО СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ на основание чл. 267, ал. 2 ДФЕС със следните въпроси:

1. Следва ли да се тълкуват Съображение 15 от Преамбюла, чл.2, б.“з“ и чл.3 от Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила – като предоставящи възможност на държава членка за въвеждане на национална уредба за предоставяне на международна закрила, основана на съчувствие или по хуманитарни съображения, която няма никаква връзка с логиката и духа на Директива 2011/95 съгласно Съображение 15 от Преамбюла и чл.2, б.“з“ от нея (друг тип закрила), или и в този случай, уредената национална възможност за предоставяне на закрила „по хуманитарни съображения“ трябва да е съвместима със стандартите на международната закрила съгласно чл.3 от Директива 2011/95?

2. Налагат ли Съображение 12 от Преамбюла и чл.14, пар.2 от Директива 2008/15 на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, във връзка с чл.1 от Хартата и на чл.4 от Хартата, императивно задължение за държава членка за издаване на писмено потвърждение на граждани на трети страни, удостоверяващо, че са в незаконен престой, но не могат все още да бъдат изведени?

3. При национална правна уредба, при която единствената правна норма за уреждане статута на гражданин на трета страна по „хуманитарни съображения“ се съдържа в

чл.9, ал.8 от ЗУБ, съвместимо ли е със Съображение 15 от Преамбюла и чл.2, б.“з“ и чл.3 от Директива 2011/95 тълкуване на тази национална норма, което няма никаква връзка с характера и основанията по Директива 2011/95?

4. За целите на приложение на Директива 2011/95, изискват ли чл.1, чл.4 и чл.7 от Хартата преценка дали продължителният престой без уреден статут на гражданин на трета страна в държава членка представлява самостоятелно основание по „императивни хуманитарни съображения“ за предоставяне на международна закрила?

5. Допуска ли позитивното задължение на държава членка да гарантира спазването на чл.1 и чл.4 от Хартата разширително тълкуване на националната мярка по чл.9, ал.8 ЗУБ, което надхвърля логиката и стандартите на международната закрила по Директива 2011/95 и налага тълкуване, съобразено единствено със спазването на основните права с абсолютен характер по чл.1 и чл.4 Хартата?

6. Може ли непредоставянето на закрила по чл.9, ал.8 от ЗУБ на гражданин на трета страна в положението на жалбоподателя, да доведе до незначително от държавата членка на задълженията ѝ по чл.1, чл.4 и чл.7 от Хартата?

По адм.д.№ 9280/2022 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, съдът получи съобщение от Регистратурата на СЕС, че по отправеното запитване е образувано дело С-352/23.

Доколкото основният спорен въпрос, поставен в жалбата на М. Б. до съда и поддържан от процесуалния ѝ представител в хода по същество е относно приложението на чл.9, ал.8 от ЗУБ, съдът намира, че е налице преюдициалност на образуваното пред СЕС дело С-352/23 към настоящето производство.

Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТМЕНЯ определение от 03.07.2023 г. по адм.д.№ 3844/23 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, с което е даден ход по същество на спора.

СПИРА на основание по чл.229, ал.1, т.4 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, производството по адм.д.№ 3844/23 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, до постановяване на Решение от Съда на Европейския съюз по дело С-352/23.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: